

Sarkadi Imre: Elveszett paradicsom

(szövegrészlet)

MIRA

az üvegfal nyitott ablakán kukkant be. Fiatal és szép. Szabad bejönni? Jó reggelt...!

ZSÓFI.

Tessék csak, kisasszonykám...

MIRA

eltűnik az ablakkeretből, s a méterre mellette levő ajtón nyit be. Virágot hoztam. Óriási csokor vadvirág van nála.

ZSÓFI.

Nem alszik délig, az biztos. Nem is kell...

MIRA.

Akármilyen kedves is, Zsófi néni, nem magának hoztam... Csöppet se... Legfeljebb egy szálat adnék...

ZSÓFI.

Minek az nekem... Egy szál is...

MIRA.

Egy szálat is csak adnék... adnék, de nem adok. Mert ez az egész bokréta az Imre bácsié.

ZSÓFI.

Pedig hát a tanár úr sem fiatalabb, mint én... de nem ám. Sőt, mán nagybajuszos ember vót, amikor én még pendelyes lány.

MIRA

felkacag. Azért tetszik - *Sebőkhöz* - mindig Zsófi néninek szólítani.

SEBŐK.

A gyerekek hívták így, aztán megszokásból ez maradt a neve.

ZSÓFI.

Na, hisz semmi az... Nekem ugyan nem kell, de azért egy szálat tán mégiscsak megérdemeltem vóna... *Ki a konyha felé.*

SEBŐK.

Hát ezt hol szedted?

MIRA.

Összevissza. Főleg a töltésen. Ez margaréta... ez szarkaláb... ez az igénytelen zöld, nem tudom mi...

SEBŐK.

Pásztortáska...

MIRA.

Szép neve van és zöld. A többit nem tudom. De olvastam az újságot... abban írva van, hogy Sebők Imre, öreg nyugdíjas tanár, aki ötven évig tanított mindenfélét, nyugdíjba menetele óta is dolgozik mindenfélét... kísérletezik a vén tudós...

SEBŐK

nevet. Na, ezt ugyan hol olvastad?

MIRA.

Az újságban. S azt is, hogy most ünnepli hetvenötödik születésnapját... A virág ennek szól...

SEBŐK

megindultan. Honnan tudsz te ilyesmit?

Mira átadja a csokrot, kislányos meghajlással.

MIRA.

No de: ahány hal a Tiszában harscsa, ahány a tót lányok közt Marcsa, ahány csepp eső esik a csizmám orrára, ahány szál van a szénaboglyában, ahány búzaszem a vékában, ahány cigánygyerek kapaszkodik a saroglyába - annyi hordó borral áldja meg az Isten, de fakupát hozzá ne adjon egyet sem. Isten éltesse Imre bácsit, kezit csókolom.

SEBŐK

jólesően örül. Látod, ha nem mondod, eszembe se jut. Köszönöm, lelkem. Köszönöm a virágot is.

MIRA.

Én meg köszönöm, hogy itt vagyok. *Hirtelen.* Imre bácsi, meg tetszik engedni, hogy én ezentúl tegezzek téged? Úgy szeretlek, Imre bácsi, el se tudod képzelni. Vendégség, rokonság - átjöttünk apuval, hogy megnézzük Magyarországot, meglátogassuk a Balatont, aztán lehorgonyoztunk itt nálad, a Balatont nem láttam, de megismertelek téged, holnapután hazamegyünk, lehet hogy soha többé nem látlak már, a Balatont se, semmit se... de téged megőrizlek a szeretetemben...

SEBŐK

nevet.

MIRA.

Ne neved ki... hanem légy szíves, vegyél elő pálinkát, Imre bácsi, s igyuk meg a pertut először, igyunk a születésnapodra másodszor, vagy hát persze arra először... aztán egyáltalán...